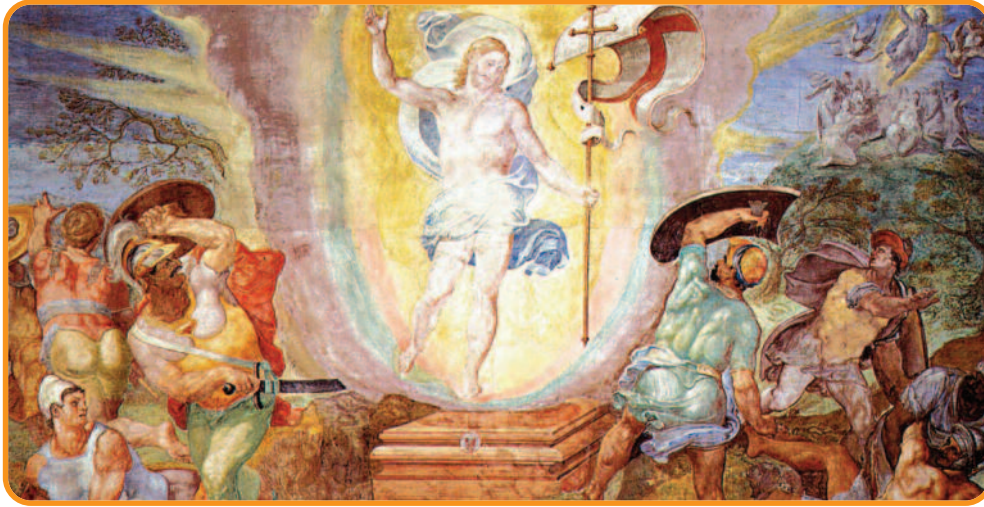

Élő Víz

Ha te kérnéd őt, ő élő vizet adna neked. (Jn 4,10)

2019. április 21.
Húsvét, Urunk feltámadása

Feltámadtam

Húsvétvasárnap az ünnepi szentmise bevonulási éneke így kezdődik: „Feltámadtam és veled vagyok!”

Jézus imája ez a mennyei Atyához. Jézusé, aki a kereszten azt érezte, hogy még az Atya is elhagyta őt, ezért fohászzkodott így: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,46). A feltámadt Krisztus most átéli, átérzi az Atyával való egységét: „Feltámadtam és veled vagyok!” Majdnem azt mondtam, hogy „újra” átéli az egységet, de ennek a szónak nincs létjogosultsága, mert a mennyei Atya és a Fiú egysége, szeretetkapcsolata a kereszten való szenvedéskor és a kereszthalálkor sem szakadt meg, az Atya akkor sem hagyta el a Fiút.

A szentmisében és más szertartásokon mindig csodálatos, amikor Jézus szavaival imádkozunk, imádkozhatunk. Ilyenkor az ő nevében és vele együtt szólíthatjuk meg az Atyát. A feltámadt Úrral együtt száll a mai ünnepen az ég felé az imánk: „Feltámadtam és veled vagyok!” Túl azon, hogy most is Jézussal együtt imádkozunk, ebben az imában benne van az is, hogy mi is

feltámadtunk a bűnből, új életre támadtunk. Ahogyan Krisztus test szerinti feltámasztása az Atya ajándéka, ugyanúgy a mi lélek szerinti feltámadásunk szintén az Atyának köszönhető, ő adja nekünk a benne való újjászületés kegyelmét. És ebben a rövid imában kifejezzük egyúttal reményünket is, hogy az Atya halálunk után a mi testünket is fel fogja támasztani az örök életre. Ebből a reményből az örök élet reményéből fakad a mi húsvéti örömünk.

Miután bejárta a halál országát és az alvilág birodalmát, Jézus feltámadt, újra az Atya jobbán ül, onnan mondja: „Feltámadtam és veled vagyok!”, mi pedig innen, a földről, a földi életből sóhajtok az ég felé. Az Úr szava az örökkévalóságból, a miénk a véges földi életből szól, ő a megdicsőülés hangján, mi a remény hangján szólunk.

Emberi értelmünket egyik leginkább foglalkoztató kérdésünkre ad választ a mai ünnep, Krisztus feltámadásának napja. Arra a kérdésre, hogy mi lesz halálunk után? A felelet pedig így hangzik: nem a halálé az utolsó szó, nem ér minden véget a halálunkkal, hanem Isten képes minket is feltámasztani egy új életre, az örök életre.

Bennünk él

Amikor megvalljuk, hogy hiszünk a ránk váró feltámadásban, akkor ez a bizonyosság nem tudományos érveken és bizonyítékokon alapul, hanem annak tényén, hogy Krisztus feltámadt a halálból.

Hitünk szerint az Úr azért támadt fel a halálból, hogy nekünk, akik hiszünk benne, örök életünk legyen. A temetőben, a síremlékeken gyakran olvassuk a felíratot: „Emléked örökké él a szívünkben.” Jézus feltámadása ennél sokkal többet jelent, hiszen ő nem azért támadt fel, hogy emléke élő maradjon a tanítványok szívében és a későbbi évszázadok folyamán a benne hívők és őt követők szívében, hanem azért támadt új életre, hogy bennünk éljen és mi vele járassuk életutunkat az örökkévalóság felé.

A feltámadás tanúja

Feltámadt Urunk, Jézus Krisztus! A te feltámasztásod a halálból a mennyei Atya cselekedete. Ő ajándékozott neked új életet. Még a halál, önként és engedelmességből vállalt kereszthalálod sem szakíthatott el téged Atyádtól.

A kereszten átélted a tőle való elszakíttottságot, feltámadásod pillanatában pedig átélted, hogy újra együtt vagy az Atyával. Hisszük, hogy az Atyának hatalma van ahhoz, hogy minket is feltámasszon majd a halálból, mert azt szeretné, hogy örökké vele éljünk. Hisszük, hogy feltámadtunk Krisztussal és mindig az Atyával akarunk lenni és maradni. Tégy minket a feltámadás tanújává és hirdetőjévé!

Húsvétvasárnap

ApCsel 10,34a.37-43
Kol 3,1-4
Jn 20,1-9

Húsvéthétfő

ApCsel 2,14.22-33
Mt 28,8-15

Kedd

ApCsel 2,36-41
Jn 20,11-18

Szerda

ApCsel 3,1-10
Lk 24,13-35

Csütörtök

ApCsel 3,11-26
Lk 24,35-48

Péntek

ApCsel 4,1-12
Jn 21,1-14

Szombat

ApCsel 4,13-21
Mk 16,9-15

Húsvét 2.

vasárnapja
ApCsel 5,12-16
Jel 1,9-13.17-19
Jn 20,19-31